

Frate dragă¹

Frate dragă, din grădină
Îți trimit în dar un crin²
Să-ți mângâie lin privirea
Cu veșmântul lui virgin.

Floare dragă, floare dalbă,
Cât de mult aş vrea și eu,
Îmbrăcat în haină albă
Să mă duc la Dumnezeu.

Răsădit acolo, sus,
În grădina minunată,
Să-mi simt viața-mbălsămată,
Cu iubirea lui Iisus.

Plâng înăbușit în noapte
Și suspin cu glasul stins,
Dă-mi veșmântul alb de Nuntă,
Cu crini minunați încins.

¹ Majoritatea versurilor lui Valeriu Gafencu au fost puse pe muzică de Mihai Lungeanu (acum, preot).

² Compusă în Penitenciarul Văcărești, când sora sa, Valentina, i-a adus în dar un crin.

Trăiesc flămând

Trăiesc flămând, trăiesc o bucurie,
Frumoasă ca un crin din Paradis,
Potirul florii e mereu deschis
Și-i plin cu lacrimi și cu apă vie;
Potirul florii e o-mpărăție.

Când răii mă defaimă și mă-njură
Și-n clocot de mânie ura-și varsă,
Potirul lacrimilor se revarsă
Și-mi primenește sufletul de zgură,
Atunci Iisus de mine mult Se-ndură.

Sub crucea grea ce mă apasă sânger
Cu trupu-ncovoiat de neputință,
Din când în când din cer coboar-un înger
Și sufletul mi-l umple cu credință;
M-apropii tot mai mult de biruință.

Mă plouă-n taină razele de soare,
Iisus m-adapă-n veci cu Apă Vie,
Grăuntele zvârlit în groapă-nvie
Cu haina îmbrăcat, de sărbătoare;
Trăiesc flămând, trăiesc o bucurie.

Refren: Sub flacăra iubirii arzătoare
Din zori de zi și până-n noapte-aștept,
Te chem și noaptea, ghemuit cu capu-n piept:
Iisuse, Iisuse!
Încet mă mistui, ca o lumânare.

Imnul învierii

Vă cheamă Domnul slavei la lumină,
Vă cheamă mucenicii-n veșnicii,
Fortificați Biserica Creștină
Cu pietre vii zidite-n temelii.

Refren: Veniți, creștini, luați Lumină,
Cu sufletul senin, purificat!
Veniți, flămânzi, gustați din Cină,
E Nunta Fiului de Împărat!

Să crească-n inimile noastre-nfrânte
Un om născut din nou, armonios,
Pe chipurile voastre să Se-implânte
Pecetea Domnului Iisus Hristos.

Un clopot tainic miezul nopții bate,
Iisus coboară pe pământ;
Din piepturile voastre-nsângerate
Răsună Imnul Învierii Sfânt.

Smulgeți-vă din ceata celor răi,
Intrați în cinul oastei creștinești,
Priviți spre Porțile Împărătești,
Căci cei din urmă fi-vor cei dintâi.

Colinde de Crăciun

La fereastra robilor
Cântă îngerii în cor
De cu seară până-n zori.
Au venit colindători
Îngerii nemuritori,
Încărcați cu dalbe flori.

Refren: Lăsați copiii să vină,
Să-mi aducă din grădină
Dalbe flori de sărbători,
Dalbe, dalbe flori.

Colindul robului

Pe malul Trotuşului
Cântă robii Domnului
Înjugați cu jugul Lui.
Dar cântarea lor e mută,
Că-i din suferință smulsă,
Și-i cu rugăciuni crescută.

În inima robului
Domnu-Și face ieslea Lui
În noaptea Crăciunului.
Flori de crin din ceruri plouă
Peste ieslea Lui cea nouă
Și din flori picură rouă.

Stă un copilaș în zare
Și privește cu mirare
O fereastră de-nchisoare.
Lângă micul copilaș
S-a oprit un îngerăș
Ce-i șoptește drăgălaș:

Azi Crăciunul s-a mutat
Din palat la închisoare
Unde-l Domnu-ntemnițat;
Și copilul cel din zare
A venit la închisoare
Să trăiască Praznic mare.

Un Prunc Sfânt

Un Prunc Sfânt Se naște
În noaptea-nstelată
Din Sfânta Fecioară și Duhul cel Sfânt;
Al Tatălui drept Cuvânt
Coboară azi pe pământ
Făclie pe veci luminată.

În noaptea Crăciunului alb și senin
O Mamă cu Pruncul la sân,
Curată-n iubire,
Pornește-n uimire,
Plinindu-se Buna-Vestire,
Pe căi troienite de viscol și vânt.

Cu sufletul plin de avânt
Veniți de departe
Cu inimi plecate
Se-nchină Împăratului Sfânt.

O stea călătoare de la răsărit
Cu iepele albe, de-argint,
Alunecă lin
Pe-albastrul senin
Al cerului viu înflorit.

În Noaptea Sfântă

În Noaptea Sfântă viu luminează
Luceafărul zorilor vieții cei noi
Coboară Iisus în noi,
Vestește viața de-apoi
Și steaua deasupra veghează.

Refren: Și nașterea Ta minunată
O cântă păstorii și pruncii
Iar cerul deschis se arată
Cu porțile în chipul Crucii.

Trei magi călători au venit de departe
Cu dar de tămâie, de aur și smirnă,
Cu frunțile de lumină
'Ngenunche și se-nchină
Cu inimi smerite, plecate.

Mi-s ochii triști

Mi-s ochii triști și fruntea obosită
De-atâta priveghere și-așteptare,
Mi-e inima bolnavă, istovită,
De grea și îndelungă alergare
Și plânge ca o pasăre rănită.

Când ochii mi-i închid și cat în mine
Puteri să sui Golgota până sus,
O voce, un ecou din adâncime
Îmi spune blând: Viața e lîsus,
Mărgăritarul prețios e-n tine.

Privesc la dimineața minunată
A Învierii Tale din mormânt,
Ca Magdalena, ca și altădată,
Îngenunchez 'naintea Ta plângând
Și-s fericit și plâng cu Tine-n gând.

Un gând smerit³

Un gând smerit și simplu, o lumină,
Spre Tine se înalță lin din mină
Și sufletul înlăcrimat se roagă:
„O, vino, de păcate ne dezleagă”.

Refren: Iisuse, Doamne, vino-n zori!
Te cheamă cei din închisori.
O, vino, mina luminează,
Pe noi ne binecuvântează!

Pe fruntea mea senină mâna-Ți pune
Și cheamă-mă încetișor pe nume
Cum Ți-ai chemat prietenul din groapă...
Te rog, Iisuse, dă-mi un pic de apă.

Pe umeri mă apasă greu o cruce
Și sânger... Dă-mi putere s-o pot duce,
Dă-mi Pâine, Apă vie dă-mi din Viță,
Să simt pulsând viața în mlădiță.

³ Poem dedicat lui Marin Naidim

Imn închinat celor căzuți

Pe drumul veșniciei tu te-ai dus
Și ne-ai lăsat ca testament iubirea
Vestită de-Împăratul Iisus:
În ea găsi-vom pururi fericirea.

Te-ai dus și ne-ai lăsat în urma ta
Nădejdea revederii-n Paradis,
Mereu vei fi cu noi și-om aștepta
Să ne-ntâlnim cu sufletul deschis.

Ne-ndemni pe cei ce-n viață am rămas:
Luptați uniți și în același pas,
Zidiți lui Dumnezeu altare sfinte,
Pășiți pe Calea Vieții înainte!

Rămas bun

Sângernând de răni adânci,
De zile fără soare,
De răni ascunse și puroi,
Cu oasele slabe și moi,
Stau ghemuit în pat și mă gândesc
Că în curând am să vă părăsesc,
Prietenii dragi.

Nu plângeți că mă duc de lângă voi
Și c-o să fiu zvârlit ca un gunoi
Cu hoții în același cimitir,
Căci crezul pentru care m-am jertfit
Cere o viață grea și-o moarte de martir.

Luându-L pe Iisus de Împărat,
Năvalnic am intrat pe poarta strâmtă
Luându-mă cu diavolul la trântă
Și ani de-a rânduri m-am luptat
Să devin altul,
Un erou,
Om nou.

Și-am vrut
Neamul să-l mut
De-aici, de jos,
La Domnul Iisus Hristos.
Nu vă-nfricați de cei ce-n temniți vă închid
Și nici de cei ce trupul v-ilucid.
De Cel ce viața-ți scoate din robie
Și fericirea-ți dă în veșnicie,
De El să-ți fie frică, turmă mică.

Acum, când văd cât sunt de păcătos,
De mic și de neputincios,
Că am nevoie multă de-ndurare,
De dragoste, de milă, de iertare,
Că numai Dumnezeu le poate toate
Și lumea din robie El o scoate,
Devin copil supus,
Sunt umilit
Și-s fericit.

Din cerul tău înalt și prea ales,
Părinte, când mă vei lua la Tine,
Prietenilor mei de pe pământ
Redă-le, Tu, în alb veșmânt
Un suflet care i-a iubit și i-a-nțeles.

Imnul biruinței

Chinuiți și-nfomețați
Înfruntăm urgii,
Stăm crucificați,
Transformați în torțe vii.

Se smulge neamul din suferință,
Nădejdea și-o ridică la Cruce,
Mihai Arhanghelul azi îl duce
Năvalnic spre marea biruință.

Din zbuciumul și suferința noastră
Se-nalță-n zarea albastră
Ca o catapeteasmă-n sărbătoare
Imnul biruinței legionare!

Ardere-de-tot⁴

...Aici răsare-n mine o chilie
În care s-a sfințit un pustnic blând...
Zidea virtuți cerești în trup plăpând
Și-n ochi purta smerită bucurie...

De priveghere lungă – albă floare –
Se rezema cu fruntea de pervaz
Și luna-i săruta sfințit obraz
Când i-asculta cuvântul ca o boare:

„O, vino, rob rău, somnule, și-mi poartă
Cu tine visul, peste unda moartă...,
Un ceas de vreme urcă-mă șuviță
În Crama-Împărătească, rod-de-viță!...”

De funia nădejzii viu s-agață
Și-n rugăciune treaptă-naltă suie...,
Amiezile simțirilor descuie
Și Îngerilor, iată-l, față-n față.

L-au îmbrăcat cu-a cerului armură...,
Cu neaua-înțelepciunii-apoi l-au nins
Purificându-i duhul, înadins,
Să fie-asemeni lor, chip și măsură!...

Un înger a făcut un semn în cer!...
El vede Fața lumii Nevăzute...,
Cuvintele aude..., nenăscute,
Cu inima topește vămi de ger!...

De câte ori pământul, fără splină,
Se duce, taur negru, rostogol,
De câte ori îl săgetează-n gol
Harapi cornuți, mereu în nehodină?...

Un sul de carte-i cerul strâns cu nod
Și ultim semn pământu-n alfabet...
Altarul Viu al Marelui Profet
Primește jertfa, Ardere-de-tot!...

În Rugăciunea-focului, adoarme...
Târziu, lumina candelii se stinge...
Un înger furișându-se-n chilie
Deasupra frunții nimb subțire-i ninge!...
Vrăjmașii gem la pragul lui pe coarne!...

Movilă-i stă nisipul lângă ușă...
A tot crescut rugina pe zăvor,
Uleiul a-nflorit într-un ulcior,
Dar trupu-i stă-n genunchi, deși-i cenușă...

⁴ Poem închinat lui Valeriu Gafencu de camaradul său Virgil Maxim.

Pe-o laviță, alături, rânduite
Mai multe cărți. Pe-o foaie, în Ceaslov,
Scrisese el sfințitul lui hrisov
În patru rânduri, vorbe aurite:

„Să mă ierțați, părinților, vă rog,
C-având puțină treabă azi cu Domnul
M-a biruit în rugăciune somnul
Și v-am lăsat cenușa mea, zălog...”

Dar, necrezând că-i mort cu-adevărat,
Cu mâna l-am atins peste veșminte...
Se risipi cenușa lui fierbinte
Și, sărutând-o..., am plâns îngândurat!?